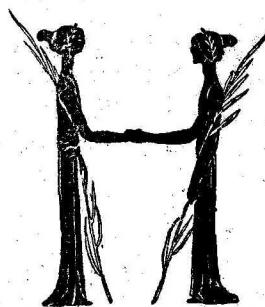

• ΔΥΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ •

I

ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΑΠΟ ΤΗ «ΖΩΗ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΣΣΑ»

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ώρα του καλοκαιριού μοιάζει μὲ τις γάντια χορεύτρα μαυρομάτα καὶ σφιχτομελάχροινη καὶ μέχειλια ποὺ καίνε ἀπὸ φλογομανούσες ἀνιστόρητες δίψες.

Τὰ φουστάνια τῆς εἶναι κόκκινα σὰ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά καὶ ἔχουνε κεντημένα ἀπάνω ἀστάχια χρυσᾶ καὶ στὶς ἄκρες μεγάλα ξόμπλια κίτρινα.

Τοὺς ἀστραγάλους τῆς γλυκοφιλοῦνε χαλκάδες χρυσοῖ καὶ κουδουνάκια καὶ σὰ μπράτσα τῆς σφιχτοπεριπλέκονται ἀσημένια φίδια μὲ μάτια ἀπὸ ρούμπινι καὶ τὰ χέρια τῆς κρατοῦνε τέφι καὶ καστανιέτες καὶ ὡς ἀναπτηδᾶ, ἀναπτηδοῦν καὶ τὰ στήθια τῆς καὶ ντιντινίζουνε τὰ βενέτικα κοσάρια καὶ χορεύει, χορεύει, χορεύει καταμεσὶς τοῦ δρόμου καὶ ἀλαφροῦσσωμάτες, πορφυροχειλάτες ἀποκρεμοῦνται ξέπλεκες καὶ τρομαγμένες αἱ ἐπιθυμίες ἀπὸ δῆλα τὰ παράθυρα τῶν ἀνθρώπινων κοριμῶν γιὰ νὰ τὴ δοῦνε.

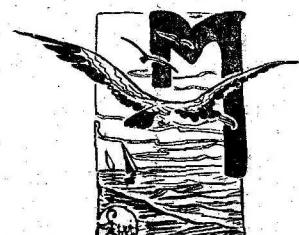
Κι' αὐτὴ τηδεῖ καὶ φεύγει μέσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπάνω ἀπὸ τὶς στέγες καὶ χύνεται στὰ χωράφια, ἀναβαίνει στὰ βουνά, τὰ τζιτζίκια τρέχουνε καὶ καθίζουν ἀπάνω στὰ μαλλιά τῆς καὶ φωνάζουνε, τὰ ζῶα στριγμῶνυνται στοὺς ἥσκιους φοβισμένα, κανένας στρατολάτης δὲ φαίνεται στὸ δρόμο κι' αὐτὴ δρῦμα τρανοδύναμη μὲ τὰ μπράτσα μπροστά—σὰν τρικυμία ἀπὸ ἥλιο—δρῦμα σὲ πολιτείες καὶ χωριά καὶ τὰ καμπαναριὰ ὡς τὴ δοῦνε ἀπὸ μακριὰ ἀρχίζουν καὶ φωνάζουνε καὶ δειοῦνται συνθέμελαι, λὲς καὶ τὰ γέμισε ἔάρνον τούγκορα, δῆλα, ἡ κολασμένη ψυχὴ ἐνὸς ξεφρενιασμένου ἀπὸ ἀγάπη Κουαζιμόδου.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

II

ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

· Αφιερωμένο σὲ κάποιο
ἀπόγευμα μελαγχολίας.

ΑΚΡΙΑ, στὴν ἀκρα τὸ οὐρανοῦ, κάτι σὰ φῶς κατακόκκινο, ποὺ μοιάζει καὶ σὰν πυρκαϊά. Τώρα ἔχει μερώνει; τώρα βραδιάζει; Ποιὸς τὸ ξέρει. Νύχτα εἶναι παγτοῦ κι' δῆλο σκιές κι' ἀξεδιάλυτα

τὰ πράματα μεσ' στὸ σκοτάδι. «Ενα σκοτάδι παράξενο ποὺ κάποια ἀπόχρωσις μπλὲ τοῦ δίνει τὸ λυκόφως πού πέφτει.

Δεξιά, στὸ βάθος, λὲς σὰ φάντασμα, ἔνας μύλος μὲ κατεβασμένες τές φτερωτές, θαυμοφαίνεται, ποιὸς ξέρει ποῦ....

Κ' ἔδω μπροστὰ κάτι βράχοι, μεγάλες πέτρες, ἡ ἀμμουδιὰ καὶ τὰ γερὰ δλοκόκκινα—μιὰ βάρκα τραβηγμένη καὶ ἔνας ἀνθρώπος σκυφτὸς στὸ πλαί της ποὺ κάπι πασχίζει...

Τίποτ' ἄλλο: «Ο ἀνθρώπος σκυφτὸς στὴ βάρκα, τὰ νερὰ τὰ ιόκκινα, ἔνα καλάθι οργανέο στὴν ἀκρογιαλιά—κι' ὅπου τὸ φῶς πέφτει καταπόρφυρα βάφει καὶ τὸ καλάθι καὶ τὶς πέτρες καὶ τὰ μαλλιά τοῦ ἀνθρώπου... Κι' ὅπου τὸ φῶς δὲν πέφτει, μιὰ νύχτα ἀσάλευτη καὶ βάρησίωτα θλιμένη σωρειάζεται.

· Αν ἔλειπε ἀπὸ καὶ μακριὰ τὸ φῶς ἐκεῖνο ποὺ μοιάζει καὶ σὰν πυρκαϊά, τίποτα δὲ θὰ ξεχωρίζει καὶ θάτανε δῆλα σκεπασμένα ἀξεδιάλυτα κι' ἀνύπαρκτα.

Μιὰ θλιμένη σκέψις μὲ πλανᾶ. Μὰ τὶ νᾶναι; Τὶ νᾶναι τὸ φῶς τὸ κατακόκκινο ἐκεῖ μακριὰ στὸ βάθος τ' οὐρανοῦ; Εἶναι ποξημερώματα, εἶναι αἱ στερνὲς ἀναλαμπὲς τῆς μέρας; Τὶ νᾶναι;

Εἶναι ποξημερώματα κι' ὁ ἀνθρώπος σπρώχνει τὴν βάρκα του πρὸς κάποιες μαγεμένες ἀκρογιαλιές ποὺ τὶς πλημμυρίζει σὰν ἥλιος ἡ ἐλπίδα κι' ὅπου ἀκούεις πώς κοίτονται καὶ τὸν γλυκοπροσιμένουνε κοράλλια καὶ μαργαριτάρια καὶ ξανθές σειρηνούλες σὲ φίλτησένια κοχύλια;

· Ή μὴν εἶναι αἱ στερνὲς ἀναλαμπὲς τῆς μέρας κι' ὁ ναυτῆς τρεβᾶ δλαδειανὴ τὴν βάρκα του, δλαδειανὴ καὶ τὴν ψυχὴ του στὸ ἀκρογιαλί καὶ κλαίει τὴ χαμένη του τὴ μέρα καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ τὸν σπρώχανε πρωΐ-πρωΐ, στὸ ἀνώφελα καὶ μακρινὰ ταξίδια;

Τὶ νᾶναι;

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ πολλὰς γνωταῖς τὸ φεῦδος εἶνε τῷόπος πεῦ ἐξαρτᾶται τὴν ἀλήθειαν.

· Κάθε φορὰ ποῦ μιὰ γνωτὴ κάμνει ἐν παράπτωμα, τὸ κάμνει μὲ τὴν σταθερὰν πρόθεσιν νὰ μετανοήσῃ δὶ αὐτῷ.

· Διὰ γὰ δημιουργῆση κανεὶς κατὰ φύσην νέους κόσμους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε παρὰ οἱ ἀνώτεροι ίπποι αὐτῆς τῆς φύσεως χρειάζεται βεβαίως πολιτισμόν, μίαν διάθεσιν νὰ συγκινῆται, οὕτως εἰπεῖν, ηθικῶς, ἡ ὅποια ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους καλλιτέχνας λείπει.

